

LENA KIEFER

WEST

WELL

TEMNÉ SVĚTLO LÁSKY

ROMÁN

WEST
WELL

TEMNÉ SVĚTLO LÁSKY

© 2022 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Rudolf Řežábek, 2024

Cover © Jeannine Schmelzer, Bastei Lübbe AG, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5239-3 (pdf)

LENA KIEFER

WEST
WELL

TEMNÉ SVĚTLO LÁSKY

přeložil Rudolf Řežábek

*Pro Paddy,
jsi nejsilnější žena,
kterou znám.*

Z jediné zášti láska jediná,
spatřená brzy, pozdě poznaná!
Nešťastně, láska, ses mi narodila,
mám ráda teď, co jsem si ošklivila.

William Shakespeare
Romeo a Julie

(Překlad: E. A. Saudek)

Playlist

<i>Westwell Theme</i>	technokrates
<i>Is It Just Me?</i>	Emily Burns
<i>Stop Crying Your Heart Out</i>	Leona Lewis
<i>Coping</i>	Rosie Darling
<i>I Need You to Hate Me</i>	JC Stewart
<i>You Mean the World to Me</i>	Freya Ridings
<i>Helpless When She Smiles (rozhlásová verze)</i>	Backstreet Boys
<i>Eye of the Tiger</i>	Jenn Grant
<i>When You're Gone Acoustic</i>	Shawn Mendes
<i>I Know Places</i>	Taylor Swift
<i>When I Look at You</i>	Miley Cyrus
<i>This Is How You Fall in Love</i>	Jeremy Zucker, Chelsea Cutler
<i>Jealous</i>	Labrinth
<i>Better Days</i>	Dermot Kennedy
<i>Still in Love with You</i>	No Angels
<i>Show Me the Meaning of Being Lonely</i>	Backstreet Boys
<i>Love You Goodbye</i>	One Direction
<i>Rebel</i>	ROYAL
<i>More</i>	Sam Ryder
<i>Rescue My Heart</i>	Liz Longley

Prolog

Valerie

Před třemi lety

Jsem šťastná. Tahle věta mi pokaždé probleskla hlavou, když jsem procházela kolem hostů v apartmá hotelu Vanity, kteří sem přišli s námi slavit. Byl to dokonalý večírek pro dokonalou příležitost. A já jsem se chtěla stokrát za večer štípnout, že se mi to nezdá a tenhle úžasný muž se mnou skutečně plánuje strávit zbytek života. Víím, že se ještě neznáme dlouho. A víím, že jsme zatraceně mladí. Ale já tě chci, Val. Chci tě navždycky.

Můj snoubenec stál u dveří do chodby a s někým mluvil. Když jsem ho spatřila, usmála jsem se. Netrvalo ani pět vteřin a všiml si mě taky. Vyměnili jsme si jeden z těch pohledů, které mě snad vnitřně zahřejí i za padesát let.

Adam Coldwell byl vážný a zdrženlivý, skoro až přehnaně dospělý – a proto vůbec nebyl můj typ, takže jsem se do něj vlastně nikdy neměla zamilovat. Ale už při našem prvním setkání se mu v pohledu zračilo něco, co ve mně vyvolalo zvědavost. Chtěla jsem vědět, jaký člověk vězí za těma chytrýma šedomodráma očima. Jestli má i druhou stránku, jakési skryté, nespoutané alter ego.

Jak vyšlo najevo, žádný takový druhý, tajný život nevede. Když jsem si to uvědomila, už dávno jsem byla zamilovaná do toho, co jsem na něm od první chvíle vycítila – totiž že by pro mě mohl být domovem. Adam byl možná vážnější než většina ostatních mužů v mém okolí, ale především byl vřelý, milující a věrný. A já ho milovala z celého srdce.

Rodiče se naprosto ukázkově vyděsili, když jsem jim řekla o zasnoubení. Nebylo divu, vždyť mezi námi vznikl jakýsi rodinný spor, jako bychom byli novodobý remake *Romea a Julie*. To, proč se Westonovi a Coldwellovi nenáviděli, mi bylo v podstatě jasné, jen jsem nechápala, proč bychom do toho měli být zapleteni já a Adam. Pro rodiče jsem nepracovala a nikdy bych na to nepřistoupila – a on se mnou zase nemluvil o projektech své matky. Nemělo to s námi nic společného. A přesto se před pár dny odehrál ten *rozhovor*. Seděli jsme u jídelního stolu, já na jedné straně, máma a táta s Lincolnem na druhé, a oni mi s kamennými obličejí sdělili, že to s tím zasnoubením snad v žádném případě nemůžu myslet vážně. Že jsem svými eskapádami už dost často ohrožovala pověst rodiny, a teď bych si ještě chtěla vzít muže, který je jejich zapřísáhlým nepřítelem.

Snažila jsem se jim vysvětlit, že Adam není ničí nepřítel a je mi úplně jedno, jestli mi dají požehnání, nebo ne. Jistě, Trish Coldwellová byla stará známá čarodějnice a úhlavní rivalka mých rodičů, ale naprosto mi unikalo, proč by to mělo ovlivnit výběr mého partnera. Byli jsme spolu šťastní – koho zajímalo, jestli Trish mámě a tátovi občas vyfoukla nějaký ten stavební projekt? Normální rodiče by ze mě měli radost a normální bratr jakbysmet. Na nás ale nic normálního nebylo.

Jediná osoba z rodiny Westonových, která se mnou byla upřímně a zcela na rovinu spokojená, byla Helena. Moje mladší sestra, jež v sedmnácti letech neměla ani tušení, jak skvělá vlastně je. Když se poprvé s Adamem setkali, nedívala se na

něj kriticky, ale přijala ho bez jakýchkoli výhrad a rovnou mu otevřela srdce. Byl to docela úspěch, když uvážíme, že jméno Coldwell v naší rodině už před lety předčilo i antikrista. Ale taková Helena prostě byla. Téměř neznala předsudky, a pokud se jí někdo líbil, bylo těžké ji přimět, aby na něj změnila názor. To byl jen jeden z důvodů, proč jsem ji měla tak ráda.

Rozhlédla jsem se po apartmá a moc se mi po ní stýskalo. Byla neskonalá škoda, že tu dnes nemohla být, protože ležela doma s nachlazením. Ale oslavu si později vynahradíme ve dvou, to bylo jisté.

Maddy Richová, moje známá, trvala na tom, že si se mnou bezpodmínečně musí připít, ale když jsem se ohlédla ke dveřím, Adam zmizel. Omluvila jsem se Maddy a šla ho hledat. Když jsem vstoupila do předsíně, která oddělovala apartmá od hotelové chodby a vedla k jedné ze dvou koupelen, vyšel mi v ústrety. Nevypadal zrovna nadšeně.

„Nějaký problém?“ zeptala jsem se ho. Ta vráska mezi jeho obočím byla sice sexy, ale teď mě spíš znepokojovala.

„Ne, všechno je v pořádku. Jen jsme tu měli nezvaného hosta.“

„Nezvaného hosta? Koho?“ Nevšimla jsem si, že by někdo stál u dveří.

„Ukázal se tu Colton Pratt.“ Adam už víc neřekl, ale to ani nemusel. Pratt byl dealer, kterému nedávno půjčil peníze na vybudování legálního podnikání. Soudě podle Adamova výrazu to však nefungovalo.

Udiveně jsem se na něj podívala. „On sem přišel něco prodat? To jako fakt myslí vážně, že se objeví na našem zasnubním večíрку a přinese drogy? Po všem, co jsi pro něj udělal?“

Adam vypadal ještě nespokojeněji než předtím a já věděla proč – měl pocit, že selhal. To byl jeho největší problém, ta prokletá touha pomáhat každému, ať už si to dotyčný zasloužil, nebo ne. A proto jsem si jako jeden z nejdůležitějších úkolů stanovila, že ho to musím odnaučit.

„To, co Pratt dělá, s tebou nijak nesouvisí,“ pronesla jsem pevným hlasem. „Nemůžeš všechny zachraňovat, Adame. I kdyby ses přetřhl, lidé jsou zodpovědní sami za sebe a mnohá jejich rozhodnutí jsou hloupá.“

Přikývl. „Já vím. Zároveň si nemyslím, že to byl jeho nápad se tu objevit. Někdo ho určitě poslal, ale neprozradil mu, kdo tady na něj čeká. Pořádně se vylekal, když mě uviděl.“

Teď bylo na mně, abych zamyšleně svraštila čelo. „Naznačil, kdo mu to poradil?“

„Ne.“ Adam zhluboka vydechl. „Že by za tím byl Carter Fields?“

„Carter?“ Zavrtěla jsem hlavou. „Proč by něco takového dělal?“

„Protože je do tebe totálně zabouchnutej a nejspíš to bere jako milé gesto?“

„Ale kdepak. Někdo si jen udělal kanadský žertík, to je všechno. Humor newyorské společenské smetánky.“ Uchopila jsem ho za ruku. „A teď si zatančíme, snoubenče. Jinak ještě začnu mít těžkou hlavu z toho, že to na svatbě nezvládneš.“

„Já jsem vynikající tanečník,“ ujistil mě Adam a hrud' se mu nadmula.

Zvedla jsem obočí, ale nedokázala jsem skrýt bláznivě zamilovaný úsměv, když jsem ho vedla za sebou. „Tak mi to dokaž.“

Bylo už dlouho po půlnoci, když zmizeli i poslední hosté a my jsme konečně osaměli. Sundala jsem si lodičky na vysokých podpatcích a zamířila k Adamovi, který stál u velkého panoramatického okna a díval se na město.

„Ahoj,“ prohodila jsem tiše a objala ho kolem pasu.

Adam se ke mně otočil a jemně mě políbil na ústa. „Ahoj. Jsi šťastná?“

„Víc než to,“ povzdechla jsem si. „Ale opravdu bychom ty zásnuby měli oslavit znovu – na tvém gauči a v pohodlném

oblečení, které se dá svléct mnohem snáz než tohle.“ Zatahala jsem ho za límec košile.

Usmál se. „Cokoli si přeješ, nastávající paní Coldwellová.“

„Dobře, že ses o tom zmínil. Já se totiž Coldwellová nikdy jmenovat nebudu.“

„Jo, já to mám podobně. A protože mě matka vydědí, jestli budu Weston, musíme si vymyslet něco jiného. Jednou možností je to, že si oba ponecháme svá jména. Druhá spočívá v tom, že si zažádáme o úplně jiné společné příjmení.“

Vykulila jsem na něj oči, když mi došlo, kam tím směřuje. „Ty myslíš...?“

Přikývl.

„Adam a Valerie Westwellovi.“ Pečlivě jsem to vyslovila, jako bych si chtěla ověřit, jak to zní. „Dokonalé. Ale povolí to úřady jen tak?“

„To netuším, ale za pokus to určitě stojí. Formuláře už leží u mě doma, musím je jenom podat.“

Opřela jsem se o něj a ucítila ten velkolepý pocit bezpečí a tepla, který jsem vždy vnímala v jeho blízkosti. Vtom mě něco napadlo.

„Zeptal ses už vlastně svého bratra, jestli ti chce jít za svědka?“

„Ne, ještě ne.“

„Proč ne?“ Vzhlédla jsem. „Copak nemá v tom svém australském bungalovu mobilní signál?“

„Je to surfovací resort,“ opravil mě Adam automaticky. „A abych byl upřímný... ještě jsem mu ani nezavolał.“

„Takže sis to rozmyslel?“

„To ne.“ Adam sklopil oči k zemi a já jsem ho políbila, aby se na mě zase podíval. Na rtech se mu mihl náznak úsměvu. „Ale když jsem Jessovi pověděl o té svatbě, nebral to moc vážně. Naopak, vypadalo to, jako by to všechno považoval za velký vtíp. A nevím, jestli až ho požádám, aby mi šel za svědka, dokonce neodmítne.“

Jemně jsem ho pohladila po tváři. „To si neumím představit. Neznám ho, ale podle toho, co o něm vím, je Jess nejspíš v pohodě. A jsem si jistá, že tě má rád. Přece by tě neodmítl. Zeptej se ho zítra, jo? Kdyby se zdráhal, promluví si s ním.“

„No jistě, to je záruka jistoty,“ zasmál se Adam. „Určitě si s Jessem skvěle porozumíte. Oba vždycky dokážete vyvolat povyk.“

„Od tebe to zní, jako by na tom bylo něco špatného.“ Nevinně jsem se na něj podívala.

„Vůbec ne. Předpokládám, že už ses Heleně zmínila, aby ti šla za družičku?“

„Samozřejmě, byla první, komu jsem zavolala po tom, co jsi mě požádal o ruku.“ Jak by to taky mohlo být jinak? Se sestrou jsme byly nerozlučné už od dětství. „Od té doby ale přemýšlím, kdo by pro ni byl vhodným společníkem.“

„Myslel jsem, že chodí s tím dědicem klenotů?“ Adam vypadal zmateně.

„Bože, ano, *Ian*.“ Otráveně jsem zasténala. „Je tak nudný, že se mi pokaždé chce spát, jen co se ocitnu v jeho blízkosti. Na první polibek a první sex asi nebyl špatný, ale já nechci, aby Lenny musela po zbytek života snášet někoho takového.“

Adam s úsměvem zavrtěl hlavou a objal mě kolem ramen. „Co kdyby ses nejdřív zeptala sestry, jestli se nechce dát dohromady s někým neznámým?“

„To si vůbec neumím představit.“ Usmála jsem se na něj. „Ale myslím, že s tím klidně můžu počkat do zítřka. Teď bych chtěla nejdřív oslavit, že se my dva vezmeme.“ V pohledu se mi zračilo stále více rozhodnosti a Adam naklonil hlavu, aby mě políbil.

„Jsem ten poslední, kdo by něco namítal,“ vdechl mi přímo na rty. „Ale na to toho máme na sobě zbytečně moc.“

„No tak s tím něco udělej.“ Vymanila jsem se z jeho objetí, otočila se, odhrnula si dlouhé vlasy ze zátylku a zavřela oči,

když mě tam Adam políbil na citlivou kůži a pak sevřel mezi prsty zip mých šatů od Valentina.

Právě když jej rozepnul a něžně mě pohladil po páteři, ozvalo se zaklepání na dveře. Zarazili jsme se a já se k Adamovi otočila.

„Čekáš ještě někoho?“ zeptal se.

„Ne.“ Zavrtěla jsem hlavou. „Ale možná je to nějaké překvapení pro nás, o kterém ještě nevíme. Zapneš mi zase ty šaty?“

Adam s lítostivým povzdechem se zipem vyjel opět nahoru a já šla otevřít dveře. Když jsem uviděla, kdo před nimi stojí, vykulila jsem oči.

„Ty?“ zeptala jsem se. „Co tady děláš?“

1

Helena

„A tak dnes s potěšením oficiálně oznamujeme zahájení výstavby ve winchesterském areálu!“ Když otec odstoupil od řečnického pultu a přešel k vyčleněné části pozemku, ozval se potlesk. Ve výšce kotníků byly nataženy červené stuhy a táta je nyní překračoval spolu s mojí matkou, starostou a Clivem Irvinem. Každý z nich držel v ruce nový lesklý rýč, který na povel zabořili do země a pak na něj fotogenicky položili nohu. Fotoaparáty cvakaly a novináři vyvolávali jejich jména, aby si účastníky akce vyfotili s pohledem přímo do objektivu. Viděla jsem, jak se máma usmívá, když ji táta objímá, a pocítila jsem malé píchnutí u srdce. Pravděpodobně byli šťastnější než na svatbě, koneckonců to byl den, kdy Westonovi zvítězili nad Trish Coldwellovou. Den, kdy moje rodina dobyla nazpět místo, které jí v tomhle městě patřilo.

A nikdo netušil, kdo za to zaplatil.

Stála jsem s bratrem kousek za pódiem a měla na sobě obyčejné modrozelené vzorované šaty, které mi koupila máma a jejichž hustě tkaná látka byla na tenhle letní srpnový den příliš hřejivá. Ale samozřejmě jsem to nedala najevo, stejně jako jsem tajila své pocity. Nikdo na mě zkrátka nic nepoznal. O to jsem se usilovně snažila od onoho

květnového rána, kdy jsem učinila nejtěžší rozhodnutí svého života, abych zachránila vlastní rodinu.

Když otec po neúspěšném vyjednávání o pozemku, na kterém jsme stáli, v opilosti vběhl pod auto, znamenalo to pro Westonovy po Valeriině smrti další tragédii. Táta měl vnitřní krvácení i zlomeniny a musel zůstat čtrnáct dní v nemocnici, než začal s rehabilitací. Byla jsem si jistá, že na nohy ho ve skutečnosti postavila zpráva, že se Trish Coldwellová přestala zajímat o obchodní transakci ve Winchesteru. Ať už jsem se kvůli tomu cítila jakkoli, rozhodně to za to stálo.

Nikdo přece nevěděl, jestli by nám to s Jessem vůbec vydrželo.

Ostrá bolest v žaludku mě usvědčovala ze lži. Dřív jsem nechápala, co mají lidé na mysli, když říkají, že našli toho pravého. Unikalo mi to dokonce i u Valerie, ačkoli jsem viděla, jak je zamilovaná do Adama. Teď jsem ale věděla, co to znamená cítit, že je někdo ten pravý. Protože mě doplňoval, třebaže jsem sama zatím netušila, jak moc mi chybí. Protože jsem se s ním cítila tak bezpečně a sama sebou, že jsem jen těžko snášela, když jsem od něj byla odloučená. Protože jsem na něj chtěla myslet každou minutu, každou vteřinu, a už jen to mě nevýslovně obšťastňovalo.

To všechno jsem cítila s Jessem. A dosud to nepominulo.

Při pouhém pomyslení na něj se mi podlamovala kolena, ale nebylo to nic příjemného. Spíš to připomínalo strach, že se zřítím do propasti a zemřu někde v nekonečné tmě hlubokého hrobu. Nadechla jsem se a snažila se ten pocit zaplašit a dál fungovat. Tohle byla oficiální společenská akce, a já si nemohla dovolit ani špetku slabosti. Narovнала jsem tedy ramena a nasadila úsměv. Přesně v ten správný okamžik.

„Teď prosím celou rodinu!“ zvolal jeden z reportérů a mávl na nás.

Rodiče už odložili rýče a čekali na mě a Lincolna. Bratr mi položil ruku na záda, jako by mě chtěl podepřít, a já za

to byla vděčná. I když jsem se mu nikdy vyloženě nesvěřila s tím, co se ve mně děje, protože jsem se příliš bála, co to se mnou udělá, byla jsem ráda, že alespoň on tuší pravdu.

„Sem, prosím. Ano, tak je to perfektní.“ Stáli jsme před jednou z budov, které měla naše společnost v příštích dvou letech renovovat. Areál Winchesteru byl bývalý průmyslový komplex v srdci Brooklynu, kde se kdysi vyráběly boty a oblečení, ale teď byl už deset let prázdný. Město dlouho diskutovalo, co s pomalu chátrajícími budovami udělat, až padlo rozhodnutí, že se buď zrekonstruuji, nebo zbourají. Trish Coldwellová přišla s plánem na to druhé, protože byty, které tu chtěla postavit, měly být šíleně drahé a do Brooklynu přilákat ještě víc boháčů. Nyní však pod záštitou mé rodiny vznikne v původních budovách komplex pro všechny – s byty, které budou pro některé obyvatele čtvrti jistě cenově nedostupné, ale hlavně s obchody, dětskými hřišti a lékařskými ordinacemi. Když jsem občas o svém rozhodnutí zapochybovala, vzpomněla jsem si právě na tohle. Tenhle projekt nezachránil jen mého otce, ale poskytne životní perspektivu i mnoha jiným lidem.

Jestlipak se to líbí Jessovi? Ví o tom vůbec? Předpokládala jsem to, ale jistá jsem si být nemohla. Od onoho květnového rána jsme spolu už nemluvili.

Nechala jsem oči volně bloudit a hledala ho, jak jsem to podvědomě dělala už více než dva měsíce, kdykoli jsem byla ve městě – ale nikdy jsem ho neobjevila. Jak bych mohla, vždyť v New Yorku nebyl. Nedlouho poté, co jsem ho naposledy navštívila, si sbalil věci a odletěl se svým bratrem Elim do Evropy. Dozvěděla jsem se to víceméně náhodou, a navíc jsem byla příliš zvědavá. Jess sám neměl žádné účty na sociálních sítích, ale Eli byl na TikToku a Instagramu, kde občas sdílel nějakou fotku nebo video z cesty. Většinou z pláží, někdy z hor nebo vzácněji z města, které navštívili, například z Prahy. Na fotkách nebyl ani jeden z bratrů, ale bylo tam video, na němž Jess připravoval něco k jídlu a strkal si do pusy

chilli papričku, která byla zřejmě tak pálivá, až se bolestivě ušklíbl. Nahrávka trvala necelých třicet vteřin, ale vryla se mi do paměti. A někdy, většinou uprostřed noci, když už toho na mě bylo moc, jsem se na ni podívala. Hleděla jsem na *něho* a snažila se poznat, jak se mu daří. Jestli mu chybím stejně jako on mně. Zda trpí stejně jako já. Ztráta Jesse mi každý den rvala srdce, protože jsem věděla, že tam někde je, ale musela jsem předstírat, že neexistuje.

„Heleno, trochu blíž k rodičům, prosím!“ Volání fotografa mě vrátilo do reality a já se zhluboka nadechla, pak jsem znovu našla svůj úsměv a pro všechny fotoaparáty ho ještě víc rozzářila.

Zachovala jsem se správně. To jsem si opakovala, pořád dokola. A určitě si to takhle neúnavně budu namlouvat i v budoucnosti.

Dokud to nepochopí určitá část mého já, která občas dost zoufale lapala po dechu, protože mi Jess nevýslovně chyběl.

„Na Westonovy!“

Všichni u stolu zvedli sklenky a připili si. Euforická nálada pořád ještě nepolevila. Po setkání v Brooklynu se konala recepcce a teď naše rodina a Irvinovi zakončovali tenhle úspěšný den večeří. Restaurace, ve které jsme seděli, se samozřejmě jmenovala *Císař* – přesně na tomhle místě jsem před několika měsíci zažila nejhorší narozeninové rande v životě. A patřila Jessovi, i když to moji rodiče buď nevěděli, nebo jim to bylo jedno.

Pobyt tady extrémně dráždil moje už tak pocuchané nervy a já si říkala, proč jsem nepředstírala bolest hlavy a nešla po recepci domů. Na druhou stranu jsem si nemusela nic vymýšlet. Pichlavá bolest mi skutečně už od pozdního odpoledne tepala v hlavě, jako by říkala, že už toho bylo dost.

Přesto jsem tu byla. Jakkoli se to zdálo absurdní, jedna ze dvou věcí, které mě v tuhle chvíli držely při životě, byla

role, již mi osud v tomhle dramatu přidělil. Hrála jsem dokonalou dceru, která vypadá dobře na fotkách a nikdy nevyvolá skandál, vždycky se správně vyjadřuje před tiskem, nikdy nevybočuje z řady a plně si uvědomuje své místo v rodinné i společenské hierarchii. Dokud jsem ji směla představovat, nemusela jsem přemýšlet o tom, kým chci doopravdy být. Nebo jak bych se někým takovým vůbec mohla stát.

„Heleno, kdy zase začíná semestr?“ Byla to klasická zdvořilostní otázka od Clivea, aby mě zapojil do rozhovoru. Zřejmě jsem až příliš dlouho zírala do talíře.

„V září. Do té doby zbývá ještě trochu času.“

„Takže se vracíš do Hamptons?“ Paige se na mě podívala přes stůl. Pořád jsem si myslela, že se pro mého bratra nehodí, ale poslední dobou se ke mně chovala velmi přátelsky, a tak jsem si na ni tak nějak zvykla. Proto jsem se při odpovědi dokonce zmohla na úsměv.

„Ne. Myslím, že už jsem tam pobyla dost dlouho. A ještě toho mám hodně před sebou, než se budu moct vrátit na univerzitu.“

Pravdou bylo, že jsem většinu léta nestrávila v Hamptons proto, že by mi v New Yorku bylo příliš horko, ani proto, že bych milovala zahradní párty. Udělala jsem to proto, že tam zůstala většina Valeriiných bývalých přátel. S každým z nich jsem si důkladně promluvila, nenápadně se vyptávala a snažila se zjistit, kdo měl před třemi lety finanční problémy. Protože to byla druhá věc, která mi bránila propadnout zoufalství – pátrání po pravdě o Valeriině smrti. To byl důvod, proč jsem se vrátila do New Yorku, a přestože jsem zažila několik nezdarů a cítila celou řadu pochybností, měla jsem nezlomnou vůli. Chtěla jsem obnovit dobrou pověst své sestry. Za každou cenu.

„Letošní léto bylo jako sen,“ nadchla se Eleanor, Paigina matka. „Je to velká škoda, že jste tam skoro vůbec nebyli, Blake.“

„Ano, měli jsme prostě spoustu práce poté, co jsme vyhráli výběrové řízení na areál ve Winchesteru.“ Matka položila otcí ruku na paži a láskyplně ji stiskla. „Třeba to příští rok vyjde. Ale Helena nás reprezentovala skvěle.“ Spočinula na mně pyšným pohledem a já přemýšlela, co by se stalo, kdybych jí prozradila, že jsem se zúčastnila formální párty, řeckého večera a všech pikniků jen proto, abych se něco dozvěděla o sestřině smrti.

„Taky bych ráda strávila léto v Hamptons,“ povzdechla si Paige. „Ale příprava na svatbu mi zkrátka zabírá spoustu času. Jen doufám, že se na podzim občas obejdete bez Lincoln. Nechci vybírat místo bez něj.“

„Neboj se,“ usmál se bratr. „Nějak to vyřešíme.“

„Zdá se mi to, nebo od té doby, co se Trish Coldwellová rozhodla v létě rozjet nějaký stavební projekt v Dubaji, se ti na jednu mnohem lépe dýchá?“ Eleanor se povýšeně podívala přes stůl. „Určitě to udělala jen proto, aby se nepropadla hanbou před celým městem, že kvůli vám přišla o Winchester.“

Lincoln se na mě podíval a zhluboka se nadechl. „Nepřišla o něj kvůli nám,“ opravil ji. „Ztratila o něj zájem.“

„Jo, tak to říkala *ona*.“ Eleanor zavrtěla hlavou. „Jsem si ale jistá, že to bylo úplně jinak, než tvrdí. Ta ženská obvykle lže, jako když tiskne.“

„Bylo to *přesně tak*, jak tvrdí,“ odušila jsem. Znělo to, jako bych se Trish zastávala, přitom na světě pravděpodobně neexistoval člověk, kterého bych nenáviděla víc než právě ji. To, co udělala, bylo tak proradné a chladnokrevné, že mi vzpomínka na to dodnes spolehlivě sevře hrdlo. Přesto s ní nijak nesouviselo, že jsem Eleanor opravila. Mělo to co do činění s otcem, který se na mě v té chvíli podíval, jako by tušil, že jsem se ho v tomhle případě zastala. Pořád se ještě styděl, že opilý vběhl do křižovatky poté, co veškeré jeho snahy o záchranu winchesterského projektu vyzněly naprázdno. Nevěděl, že jsem to byla já, kdo s Trish Coldwellovou uzavřel

dohodu, a ta obchodní transakce se mohla realizovat ve prospěch naší rodiny. Věděl však, že to byl zázrak, který si nikdo neuměl vysvětlit. Tedy nikdo kromě mě.

„Co ty o tom víš?“ Eleanor se na mě tázavě podívala. „Vždyť jsi celé léto jen ležela u bazénu a oslavovala.“

Upřeně jsem se na ni zahleděla, ale nedokázala jsem ze sebe vypravit ani slovo. *Já jsem tenhle průšvih vyřešila, ty krávo pitomá*, pomyslela jsem si. *Zlomila jsem si srdce jen proto, abychom tu dnes mohli sedět, cpát do sebe steaky Chateaubriand za sto dolarů a oslavovat začátek stavebního projektu.*

„Helena udělala mnohem víc než jen tohle.“ Byl to samozřejmě bratr, kdo se mě zastal – vždyť jako jediný věděl, co se stalo. Bylo by mi však milejší, kdyby nijak nereagoval, protože teď se na mě upřely pohledy ostatních spolustolovníků.

„Co tím myslíš?“ zeptal se otec.

„Vůbec nic,“ předešla jsem Lincolna. „Chtěla jsem jen...“

Zatajila jsem dech a vzápětí ho napodobilo i srdce, když jsem si koutkem oka někoho všimla – vysokého světlovlasého muže stojícího poblíž baru. Nemohla jsem se ubránit tomu, aby nepřitahoval můj pohled, ale zároveň mi stačily necelé dvě vteřiny, abych si ujasnila, že jsem toho chlapíka ještě nikdy neviděla.

To není on, napověděl mi vnitřní hlas. *Jen se mu vzdáleně podobá, uklidni se.* To ovšem vůbec nezajímalo moje tělo, které už nebylo s to vydržet na svém místě. Musela jsem se vymanit z téhle situace a někde se uklidnit – a to hned.

„Prosím, omluvte mě na chvíli.“ Vstala jsem a co nejpevnějším krokem zamířila k baru. Poté jsem zahrnula doprava a ke dveřím oddělujícím restauraci od umývárny se záchoďdy. Na chodbě naštěstí nikdo nebyl. Opřela jsem se o stěnu a zhluboka se nadechla, abych si pročistila mysl. Ještě hodiinu, pak můžu odjet domů a zapadnout do postele. Tak dlouho tu musím vydržet. Snad to zvládnou i bez toho, abych Eleanor zacpala hubu ubrouskem.

Naproti byly dveře, a když jsem si vybavila, co jsem tu zažila, sama sebe jsem se ptala, jak můžu být takhle pošetilá. Vyšla jsem ven, abych se zase vzpamatovala – a skončila jsem na místě, které mi Jesse připomínalo ještě víc. Za těmi dveřmi jsme si uvědomili, že se nesmíme poddat svým citům, bez ohledu na to, jak moc si to přejeme. Přesně jsem si vybavila jeho pohled i slova, kterými jsme se počastovali. A také to, co řekl, než mě políbil na čelo a odešel.

Všechno nejlepší k narozeninám, krásko. Snad nám v příštím životě budou hvězdy přát víc.

Přítiskla jsem si ruku na ústa, abych zadržela sténání, které se mi dralo z hrdla. Kdyby to nakonec zůstalo jen tak! Kéž bych se na výročí Valeriiny a Adamovy smrti neobjevila u Jessových dveří, protože jsem zkrátka netušila, kam jít, kam se podít. Kéž bych s ním nespala a ráno se neprobudila s nadějí na společnou budoucnost. I dříve jsem už do něj byla zamilovaná, ale naše společná noc mi ukázala, jaké to je skutečně splynout v jedno tělo a jednu duši. To bylo vše, co jsem chtěla. *On* byl vším, po čem jsem toužila. Avšak moje dohoda s Trish jakoukoli šanci na to všechno nadobro pohřbila.

Navždy.

Dveře do restaurace se otevřely a já jsem se narovнала, aby mě žádný host neviděl v tomhle stavu – slabou a se slzami na krajíčku.

Nebyl to ale cizí host.

„Tak tady jsi. Co se děje?“ ozval se Lincoln, který přišel, aby se na mě podíval. Bylo by mi milejší, kdyby to neudělal. Unavovalo mě ho pořád obelhávat, když přesně věděl, s čím bojuju. Říct mu pravdu však nepřicházelo v úvahu. Musela jsem si zachovat tvář, abych mohla dál hrát svou roli – a když bych vyslovila, jak se cítím, rozpadla bych se na kousíčky.

„Jen se mi trochu zatočila hlava,“ snažila jsem se mu namluvit. „Nejspíš jsem dneska byla dlouho na slunci.“

Opřel se vedle mě o stěnu. „Len, na rovinu – takovými výmluvami mě krmíš už celé měsíce. Chci vědět, jak ti je. Jak se doopravdy cítíš.“ Mluvil jemně a chápavě a já jsem pevně stiskla rty, abych se nerozbrečela.

„Mluvit o tom není nic platné. Tím se to nezlepší, spíš naopak.“ Občas jsem si dokonce připadala padlá na hlavu, že mi tak nevýslovně chybí někdo, s kým jsem ve skutečnosti nikdy společně nežila. Objektivně vzato jsem za záchranu rodiny nezaplatila příliš vysokou cenu – šanci na vztah s Jessem proti budoucnosti mých rodičů a bratra. Avšak já sama jsem ztratila srdce a teď jsem se cítila podivně prázdná. Ráno jsem se probouzela s myšlenkou, že nový den nepřinese zlepšení, a večer jsem usínala s jistotou, že jsem měla pravdu. Trochu mi to připomínalo stav po Valeriině smrti. I ztráta Jesse byla totiž v podstatě nezvratná a definitivní.

„Jak to můžeš vědět?“ zeptal se mě Lincoln. „Vždyť jsi to přece ještě nezkusila, ne?“

Věnovala jsem mu unavený úsměv. „Kdy v dějinách lidstva něčemu pomohlo, když se mluvilo o věcech, které se nedají změnit? Teď a tady prožíváme velký den. Měli bychom slavit.“

V Lincolnově pohledu se mihl náznak obavy, a tak jsem se mu raději vyhnula. „Jo, jasně. Víím, že to taky nemáš zrovna jednoduché.“

Nasucho jsem polkla a sevřelo se mi hrdlo. „Ale to není důležité. Jen se podívej na mámu s tátou. Kdy jsi je naposledy viděl takhle šťastné?“

„Ale ty ses kvůli tomu vzdala vlastního štěstí,“ připomněl mi bratr.

Knedlík v krku mě div neudusil a cítila jsem, jak mi vlhnou oči. Bože, prosím jen to ne. Až doteď jsem se držela a zrovna teď jsem se nechtěla složit.

„Bylo to správné rozhodnutí,“ pronesla jsem zvučně svou mantru pro tyto chvíle. Byla to vlastně šťastná náhoda, že pro Trish Coldwellovou bylo tak důležité, abych si držela

odstup od jejího syna, že kvůli tomu dokonce obětovala tenhle lukrativní projekt. Kdyby jí bylo jedno, jestli jsme spolu nebo ne, byla bych teď v rodině jediná s vyhlídkou na šťastnou budoucnost. Tři osoby proti jedné, to byly snadné počty.

„Určitě to bylo správné,“ přikývl Lincoln. „Ale přesto je z toho člověku šoufl.“

Mohla jsem jenom souhlasit, i když jsem se neobětovala jediná. Lincoln se také rozhodl, že si vybere partnerku v závislosti na tom, jaký to bude mít dopad na naši rodinu, jen v jiném směru. Rozhodně to ale nebylo o nic jednodušší, i když vždycky tvrdil, že mu to nevádí.

„Slyšela jsi teď někdy něco o Jessovi?“ zeptal se mě tiše.

„Ne.“ Zavrtěla jsem hlavou. „Moc dobře ví, že kdyby mě kontaktoval, mohlo by to všechno ohrozit. Nebo kdybych se spojila já s ním.“ Přesto jsem byla v posledních dvou měsících mnohokrát ve velkém pokušení, že mu zavolám – jen abych slyšela jeho hlas. Abych zjistila, co prožívá a jak se cítí. Abych nebyla v takové zatracené nevědomosti. Možná na mě už dávno zapomněl a díval se jenom dopředu. Ale třeba na mě pořád myslel, stejně jako já na něj. Nevěděla jsem, co z toho je pravda. A to mě přivádělo k šílenství, každý den o něco víc.

Mlčení mezi námi se neúnosně protahovalo. Nakonec jsem si povzdechla: „Co myslíš, že by Valerie řekla, kdyby nás takhle viděla?“

„Podle mě nic moc.“ Lincoln pokrčil rameny. „Nejspíš by navrhla, abychom si koupili nějakou drahou lahev skotské nebo ginu a aspoň večer zapomněli na všechny tyhle blbosti.“

Zasmála jsem se. „Jo, to by bylo přesně podle jejího gusta.“ Nadechla jsem se a odstoupila od stěny. „Měli bychom se vrátit dovnitř.“

„Jsi si jistá?“

„Jo.“ Tohle nebylo správné místo ani čas na to, abych se zhroutila. „Ale slibuju ti, že jednou, a to v dohledné budouc-

nosti, si otevřeme lahev něčeho drahého a všechno tohle pustíme z hlavy. Souhlasíš?“

„Souhlasím.“ On se usmál, já se usmála – ale oba neupřímně. „Tak půjdeme.“

Vrátili jsme se do restaurace a k rodičům, s hrdě vztyčenou hlavou, s dokonalým držetím těla a neproniknutelným výrazem obličeje, protože se to od nás očekávalo. Jsme přece Westonovi. Nikdy neukazujeme slabost.

Za nic na světě.

2

Jessiah

V bytě byla tma, když jsem přinesl zavazadla a nohou za sebou zabouchl dveře. Okamžitě jsem ucítil dusný, zatuchlý vzduch, protože v New Yorku bylo docela teplo – a kromě Taze, který to tady čas od času kontroloval, tu posledních deset týdnů nikdo nebyl. Klimatizace byla tudíž vypnutá, ale ani teď jsem ji nezapnul – místo toho jsem rovnou zamířil k oknu a otevřel ho. Do podkrovní proudil vlahý vzduch, ale pořád to bylo lepší než nic.

Můj let z Maui měl zpoždění, takže jsem přistál až po desáté večer. Fakt, že tohle zatracené město nikdy nespí, nebylo jen klišé, a tak taxíku trvalo skoro hodinu, než se dostal z letiště JFK na Manhattan. Byla to hodina, která mi dostatečně připomněla můj odpor k New Yorku. Ale nic nepřekonalo ten podělanej pocit, když jsem teď sáhl po vypínači vedle dveří a světlo na stropě se rozblíkalo. Spatřil jsem důvěrně známé prostředí a zatajil se mi dech.

Zpočátku jsem tenhle loft někdy nenáviděl, protože mi připomínal Adama. Každý centimetr čtvereční s ním byl spojený, každý kus nábytku, každá zatracená kniha na polici. Teď jsem to tady nesnášel zase proto, že jsem všude viděl

ji. Stačilo, abych se podíval na vaflovač v kuchyni, a musel jsem myslet na ni.

Co musím udělat, abys mi k snídani připravil vafle?

Když jsem se podíval do patra, kde jsem měl postel, vzpomněl jsem si na ni.

Nemůžeš spát? – Ne. Teda můžu, ale... nechci.

Nedokázal jsem myslet na nikoho jiného než na ni, když jsem se jenom podíval na dveře, kterými odešla a už se po tom děsivém rozloučení následující dopoledne nikdy nevrátila.

„Nemůžu ti to říct, Jessi! Už ti nikdy nic nemůžu říct! Nesmím!“

Helena.

Jen vyslovit její jméno v duchu stačilo k tomu, aby se mi bolestivě sevřely vnitřnosti. Deset týdnů jsem před tou bolestí utíkal. Surfoval jsem na nejkrásnějších plážích světa, zdolával ty nejnáročnější útesy, posouval se na hranice svých možností i za ně. Dělal jsem všechno, co bylo v mých silách, abych unikl tomu strašnému pocitu, který se u mě doma uvelebil na gauči a s bohorovným klidem na mě čekal.

Vítej doma, Jessi. Chyběl jsem ti?

„Jdi do háje!“ zasténal jsem, prudkým šklubnutím popadl tašku a odnesl ji do koupelny, abych vyndal špinavé prádlo. Potřeboval jsem se něčím zaměstnat, třeba mi to pomůže od toho svíravého pocitu v žaludku a tupého tlaku v hrudi. Jenomže ani tady jsem si nebyl vůbec jistý, protože v koupelně se nacházela sprcha, kde jsme ráno... *Zatraceně!* Zaklonil jsem hlavu a na chvíli zavřel oči. Pak jsem hodil prádlo do koše a co nejrychleji koupelnu opustil. Na kuchyňské lince ležela pošta, kterou Baltazar vylovil ze schránky a nechal ji tu. Rychle jsem ji probral, ale nebylo v ní nic zajímavého, a tak jsem ji zase odložil stranou.

Kručelo mi v břiše, od dnešního poledne jsem nevzal do úst ani sousto. Když jsem otevřel kuchyňskou skříňku, abych se podíval, jestli mám ještě nějaké těstoviny a rajčatovou

omáčku, narazil jsem paží do vaflovače. Okamžitě jsem se zarazil a upřeně na něj zíral. Nečekaný prudký impuls mě přiměl k tomu, že jsem vytrhl kabel ze zásuvky, vaflovač popadl a bez jakýchkoli okolků jej hodil do koše. Hluk, který tenhle manévr způsobil, mě na chvíli naplnil uspokojením – dokud jsem si neuvědomil, že nemůžu vyhodit celý byt do popelnice, abych na Helenu přestal myslet. Všechno tady s ní souviselo. Protože já jsem s ní byl spojený. A posledních deset týdnů na tom vůbec nic nezměnilo.

Opřel jsem se rukama o pracovní desku a sklonil hlavu. Viděl jsem Helenu před sebou, jako by to bylo teprve včera, co jsme spolu vedli ten rozhovor, při kterém mi oznámila, že už se nemůžeme vídat. Když ráno odešla, stál jsem asi půl hodiny na stejném místě, kde mě opustila. Nemohl jsem se pohnout ani jasně uvažovat. Za chvíli mi však hlavou probleskla věta: *Musíš zmizet*. Vyrázil jsem tedy ze dveří a uháněl na pláž Rockaway, abych se postavil na prkno a surfoval, dokud vyčerpání nezmírní mé zoufalství natolik, abych mohl vymyslet nějaký plán. Pak jsem zajel k Elimu, omluvil se mu, že jsem v den výročí Adamovy smrti lhal, a zeptal se mladšího bratra, jestli by nechtěl strávit letní prázdniny někde jinde než v New Yorku. Byla to zaslepená činorodost, vyvolaná žalem a zoufalstvím. Ale fungovalo to, alespoň částečně. Až do dneška.

To, že mi Trish dovolila vzít Eliho s sebou do Evropy, hránilo se zázrakem, ale nejspíš to mělo co dělat s tím, že považovala za prospěšné, aby mezi mnou a Helenou vytvořila co největší odstup. Navíc nám dala podmínky – směli jsme bydlet jen v drahých hotelech nebo prázdninových rezidencích jejích známých a obchodních partnerů a doprovázel nás Frank, bývalý mariňák, který měl na starosti Eliho ochranu. Ale s tím jsem se smířil, abych unikl Trish a městu. Bez Eliho bych se totiž nemohl vytrátit. Jeho ochrana byla důležitější než všechno ostatní, dokonce i závažnější než moje bolest.

Když jsem si vzpomněl na matku a její strašlivý šachový tah, začloulal mnou chladný vztek. Po nehodě pana Westona držela v ruce všechny trumfy a jako vždy neponechala nic náhodě. Nikdo se srdcem by její nabídku neodmítl, a Helena už vůbec ne. Vyměnila nás za dobro své rodiny. Musela. Ani v nejmenším neměla na vybranou. A teď jsme měli zakázáno navázat spolu jakýkoli kontakt. Nemohl jsem se jí zeptat, jak se jí daří, jaké prožila léto nebo jestli jí chybím stejně jako ona mně. Nemohl jsem, pokud jsem nechtěl, aby o všechno přišla, a ta bezmoc na tom byla skoro nejhorší. Dělal se mi z toho špatně. Dokázal jsem řešit různé problémy, ale jediné, co jsem mohl v tomto případě udělat, bylo to trpně snášet. Nesměl jsem Trish nic říct, nesměl jsem Heleně zatelefonovat.

Měl jsem zkrátka úplně svázané ruce.

Lhal bych, kdybych tvrdil, že mi útěk nějak pomohl. Samozřejmě jsem na Helenu myslel i během cestování po Evropě a pobytu na Havaji. Každé krásné místo ve mně vyvolávalo přání, aby je viděla taky, se mnou. V každé hotelové posteli jsem si přál, aby mě uprostřed noci vzbudila a věnovala mi jeden z těch pohledů, které mě vždycky rozpálily. Ale nepřipouštěl jsem si, že by naše odloučení bylo definitivní, potlačoval jsem pocit bezmoci. Měl jsem tušit, že mě to všechno dožene, až se sem vrátím. To jsem si měl zatraceně uvědomit. A přesto mě to, jak moc mi chybí, zasáhlo plnou silou. Opřel jsem se o kuchyňskou linku, přitiskl se zády ke skříni a snažil se dýchat. Nedařilo se mi to.

Bože, tak šíleně mi chyběla, všechno, co s ní souviselo. Její humor, ostrovtip, společné rozhovory, její tělo na mém. Chybělo mi, jak se mě dotýkala a jak reagovala, když jsem jí doteky opětoval. Mezi námi bylo něco, co se dalo jen těžko popsat, cosi skutečného, opravdového. S ní jsem se domníval, že nakonec skousnu i ten New York. Ale teď byla pryč – a už se ke mně nikdy nevrátí.

Stiskl jsem rty, když bolest přetlačila vztek, pevně mě sevřela a otřásla mnou. A pak se na mě všechno sesypalo – žal, bezmoc i touha. Především ta touha. Zabránila mi dýchat a tělo mi znecitlivělo, když jsem si vzpomněl na poslední slova, která jsme si řekli.

Už jsme toho tolik ztratili. Proč teď i sebe samotné? – Protože jsou lidé, kteří vydrží víc než ostatní. Protože milují víc než ostatní. Jako my.

Slzy mi sevřely hrdlo, ale já je ze všech sil polykal. Zataľ jsem pěsti a v myšlenkách se upnul k člověku, který mohl za to, že se takhle cítím. Soustředil jsem se na osobu, jež Helenu k takovému kroku donutila. A fungovalo to – vzedmul se ve mně horký vztek, osušil slzy a zahnal otupělost. Věděl jsem, že schovávat se za hněv na matku je zbabělé a že se té bolesti musím dříve či později postavit čelem. Ale jaký mělo smysl hroutit se kvůli tomu, že jsem se zamiloval a ta láska nedostala šanci? Co by mi to přineslo kromě jistoty, že můj život už není, jaký býval, od chvíle, kdy Adam zemřel? Vůbec nic.

Děsil jsem se dne, kdy se někde ve městě potkáme. Toužil jsem Helenu vidět, protože jsem chtěl vědět, jak se jí daří a jestli to zvládá. Ale zároveň jsem se toho strašně bál. Nejraději bych zase práskl do bot, zmizel někam, kde by se riziko, že ji potkám, blížilo nule. Ale nemohl jsem utéct, ne nadobro. Jinak bych to udělal už dávno.

Rychlými kroky jsem došel k batohu, který stále ležel vedle dveří, vytáhl mobil a přečetl esemesky. Pak jsem vytočil číslo, z něhož mi teprve před pár minutami přišla fotka. Eli byl nejspíš ještě vzhůru, protože o prázdninách obvykle bděl dlouho do noci a četl si knížky, dokud se mu nezavřely oči.

A skutečně, netrvalo dlouho a zvedl to.

„Ahoj Jessi. Už jsi konečně dorazil do New Yorku?“ Psali jsme si ještě na letišti na Maui, takže o zpoždění věděl.

„Jo.“ I když *konečně* nebylo výstižné slovo. Být o dvě hodiny déle na Maui rozhodně nebylo za trest. „Jsi v pořádku,

bráško?“ zeptal jsem se a cítil se provinile, protože cílem tohoto telefonátu nebylo to, abych zjistil, jak se Elimu daří. Volal jsem mu proto, abych si připomněl, proč jsem se do toho pustil. Proč jsem se nevytratil, jak mi tělo a mozek napovídaly každou bdělou vteřinu.

„Nedohodli jsme se, že už mi tak nebudeš říkat?“ Bratrův hlas zněl našťavaně, ale věděl jsem, že to nemyslí vážně. Společných pět týdnů v Evropě nás spojilo víc než kdykoli předtím. Hodně jsme si povídali, o přáních a snech, o budoucnosti. O té mojí samozřejmě ne. Ta totiž získá určitou váhu, až Eli skuteční tu vlastní. Nedokázal jsem říct, jestli mu to takhle vyhovovalo. Ale bylo pro mě důležité, aby pochopil, proč to dělám. Musel znát pravdu, aby se s ní mohl vyrovnat.

„Na to si nějak nevzpomínám,“ opáčil jsem. „Jsi pořád na ostrově Martha's Vineyard?“ Henryho rodiče tam vlastnili dům a pozvali Eliho, aby u nich strávil část léta. Jen proto, že jsem věděl, že je tam v dobrých rukou a nikdo na něj netlačí, jsem po naší cestě odletěl na Havaj sám, abych si zasurfoval, navštívil přátele a podpořil pár projektů. Eliho prarodiče byli chápaví lidé, kteří na vnuka nekladli přehnané nároky. Věděli o jeho úzkostech a uměli se s nimi dobře vypořádat. Jen bohužel nedokázali přesvědčit jeho otce Henryho, aby udělal totéž.

„Ano, uvidíme se příští týden. Babička s dědou říkají, že v New Yorku je na návrat ještě moc horko. A máma stejně zůstane v Dubaji až do konce srpna.“ Z Eliho hlasu jsem vycítil, že mu to přišlo docela vhod. Byl asi jediný patnáctiletý kluk, který si dokázal užít pár nudných týdnů na Martha's Vineyard. Trish s ním obvykle trávila léto v Hamptons – nebo ho spíš sem tam kontrolovala, protože měla v New Yorku neustále nějaké schůzky –, ale projekt v Saúdské Arábii jí překazil plány. „Jestli chceš, můžeš sem přijet. Babiče to určitě nebude vadit.“

Byla to lákavá nabídka, ale zavrtěl jsem hlavou. „Příští týden mám spoustu schůzek s klienty, navíc se konečně

zase musím postarat o restaurace.“ A taky jsem věděl, že Eliho prarodiče svého vnuka vroucně milují, ale o mně nemají valné mínění. Nepřekvapilo mě to, protože jsem jim k opaku v pubertě nedal žádný důvod.

„Dobře. Ale uvidíme se, až se vrátím, vidě?“

„Jasně. Filmový večer s makarony se sýrem, kdykoli budeš chtít.“ I když bych se matce rád vyhýbal co nejdéle, uvědomoval jsem si, že je to sotva proveditelné. Pokud měla uvěřit, že Helena dodržela svou část dohody a o úmluvě mezi nimi dvěma mi neřekla, musel jsem se k Trish chovat jako vždycky. Přinejmenším hned, jak se vrátí.

Najednou se naléhavě ozval bratr, jako by slyšel mé myšlenky.

„Hele, mluvil jsi v poslední době s mámou?“

„Nemluvil, už dlouho ne,“ odpověděl jsem. Eli nevěděl o Trishině manévru, jak mě a Helenu oddělit, protože ani jemu jsem o tom nesměl nic říct. Myslel si, že hádka na výročí Adamovy smrti byla důvodem, proč náš už beztak nepřilíši vřelý vztah ochladl o dalších pár stupňů.

„Měl by sis s ní promluvit,“ nabádal mě Eli. „Ptá se na tebe pokaždé, když si spolu voláme, a myslím, že má o tebe strach.“

Skoro jsem se nahlas rozesmál, ale stačil jsem to ještě potlačit. Trish se o mě bojí...

No to určitě. To ona se postarala o to, že jediný člověk, který se za poslední tři roky dotkl mého srdce, mi musel zmizet ze života. Ona si o mě nedělala starosti, jen chtěla vědět, jestli její intriky vyšly.

„Můžeš jí říct, že je se mnou všechno v pořádku. Pořád ještě nemám normální pravidelnou práci, nemám v plánu nastoupit do firmy a do všeho ostatního je jí sakra velký kulový.“ Věděl jsem, že jí to takhle nikdy nevyřídí, protože Trish odjakživa nesnášela, když jsem nadával a klel – a Eli nebyl zrovna známý tím, že by přiléval olej do ohně.

„Kdepak, takhle hezky jí to můžeš říct sám.“ Bratr si ne-souhlasně odfrkl, přesně jak jsem čekal. „Jé, babička už jde, musím končit. Tak zatím, Jessi.“

„Měj se.“ Zavěsil jsem a vydechl. Eli doufal, že s Trish vycházíme, to jsem věděl. Jen jsem občas pochyboval, jestli to skutečně zvládnu. Jak jsem se jí měl podívat do očí a zachovat vážnou tvář, když na ni všechno ve mně křičelo a já se jí chtěl zeptat, co si myslela, když zničila to jediné, na čem mi opravdu záleželo?

Helena to všechno tušila. Odmítla mi říct pravdu. Prý by mi to neudělala, abych s tím vědomím musel žít a nesměl o tom říct ani slovo. Kéž bych ji tehdy poslechl! Možná by bylo lepší uvěřit, že to pro ni byla jen jedna noc, pouhý sex, a víc to neznamenal. Možná bych pak na ni už dávno zapomněl.

Kdoví.

Než mi znovu začalo hrozit, že se budu muset rozhodnout mezi smutkem a vztekem, vzal jsem do ruky mobil a vytočil další číslo. Vyzvánělo to tak dlouho, že jsem to už chtěl vzdát, ale pak to někdo zvedl.

„On žije!“ zajásal Baltazar. „Taková nečekaná radost! Jen mi neříkej, že jsi zase ve městě?“

„Vypadá to tak.“ Posledních pár týdnů jsme spolu nebyli moc v kontaktu.

Taz a já jsme nebyli typy na každodenní posílání hlasových zpráv, naše přátelství existovalo spíš *tady* a *ted*. A právě *ted* jsem zoufale potřeboval důvod opustit svůj byt. „Nechceš si zajít na pár kol do Tough Rocku?“ zeptal jsem se. Klub bojových umění v Brooklynu měl o víkendu otevřeno do dvou, takže by to snadno stačilo na to, abych trochu upustil nahromaděnou energii.

„Vždycky, kámo. Hele, a abych nezapomněl: vítej zpátky v New Yorku, Jessiahu.“ Poslední větu pronesl až s nesnesitelně dobrou náladou.

„Jo, taky tě rád slyším,“ opáčil jsem stručně a ukončil hovor. Pak jsem odběhl do komory pro nějaké sportovní oblečení a co nejrychleji z loftu zmizel.

Neohlédl jsem se, když jsem za sebou zavíral dveře. Třeba budu mít štěstí a najdu nějaký způsob, abych se sem dnes už nemusel vracet.

3

Helena

Fronta před pojízdným stánkem s občerstvením se táhla skoro až k dalšímu bloku, ale já jsem se za posledních patnáct minut propracovala o dost dopředu, a tak jsem doufala, že to na schůzku pořád ještě stihnu. Mohla jsem jen doufat, že zdejší šavarma chutná tak dobře, jak mi bylo řečeno. Ale spousta lidí, kteří ve frontě na oběd promarnili půlku polední pauzy, skutečně napovídala, že je to pravda.

Zatímco jsem čekala, projížděla jsem Instagram, pak jsem přešla na TikTok a rychle ztlumila zvuk na telefonu, když se mi zobrazilo video dvou chlapíků převlečených za opičky a tančících do příšerného techno rytmu. Pak jsem klikla na účet Eliho Coldwella, ale nic nového jsem tam neviděla. Jeho poslední klip byl z místa, které jsem identifikovala jako South Beach na ostrově Martha's Vineyard, ale video už bylo týden staré. Bratři zřejmě před časem ukončili výlet po Evropě, i když jsem neslyšela žádné zvěsti o tom, že by se Jess vrátil do New Yorku. Což nemuselo nic znamenat, protože kruhy, v nichž jsme se pohybovali, se navzájem téměř nedotýkaly. Mohlo se klidně stát, že stál někde za mnou v téhle frontě, aby si koupil šavarmu. Nenápadně jsem se jednou otočila, abych to zkontrolovala, a srdce mi bušilo až v krku. Ale samozřejmě tam nebyl.

„Hej, co si dáš?“ zavolal na mě muž ze stánku. Ani jsem si nevšimla, že už jsem na řadě, ale všichni lidé přede mnou zřejmě patřili do jediné skupiny a prodavač je obsloužil všechny najednou.

Objednala jsem si dvě porce. Netrvalo dlouho a jídlo bylo hotové. Zaplatila jsem, vykročila a po pohledu na hodinky jsem zrychlila, abych se dostala do staré budovy, kde měli rodiče firmu.

Recepční mě s radostí přivítala a někteří zaměstnanci, kteří u nás pracovali už dlouho, se mnou prohodili pár slov. Na rozdíl od návštěvy po mém návratu v zimě bylo tentokrát na patře rušno – všechny kanceláře byly obsazené, stejně jako konferenční místnosti a stoly asistentů. Když jsem si toho všimla, neubránila jsem se úsměvu. Weston Group byla opět ve hře. A i když mě kvůli skutečnému důvodu bolestivě píchlo u srdce, měla jsem z toho radost.

Otec ve své kanceláři něco probíral s nějakým kolegou a poté sdělil asistentovi, že nechce být rušen, a zavřel dveře.

„Ahoj holčičko.“ Usmál se a objal mě na pozdrav. Upřel skeptický pohled na papírovou tašku, kterou jsem položila na konferenční stůl. „Tak co si dneska dáme?“

„Překvapení,“ odpověděla jsem jako obvykle. „Nedívej se na mě takhle, určitě ti to zachutná.“

Tenhle druh oběda se stal naším rituálem, ještě když jsem chodila na Bradbury School, která se nacházela jen o pár ulic opodál. Vždycky v úterý jsem končila už v jednu hodinu, a protože jsem si všimla, že táta jí každé poledne stejné nudné věci ze stejné nudné restaurace, cítila jsem se povolána mu ukázat, oč přichází. A tak jsem každé úterý zašla do jiného obchodu nebo do nedalekého stánku a koupila něco pro nás oba. Nikdy předem nevěděl, co přinesu, ale vždycky to snědl bez reptání a pak jsme jídlo oznámkovali. Když mě poslali do Anglie, tahle tradice skončila, ale před pár týdny jsem navrhla, že ji obnovím. Po čase stráveném s tátou se mi

stýskalo. Jeho nehoda mi připomněla, že ho nebudu mít navždy, a byla jsem moc ráda, že můj návrh neodmítl s obvyklým argumentem *Mám moc práce*.

Vyndala jsem z tašky šavarmu a položila ji na stůl.

„To se podívejme,“ prohodil otec, když ji rozbalil a poznal, co jsem donesla. „Tohle jsem jedl naposledy nejmíň před deseti lety. A bylo to hrozné.“ Otevřel zásuvku v příborníku a vyndal ubrousky. Měl tam i příbor, ale už jej nechtěl používat.

„Tak to je nejvyšší čas na druhou šanci.“ Důrazně jsem přikývla. „Slyšela jsem, že je nejlepší v celém New Yorku.“

Rozesmál se. „Kdybych pokaždé dostal dolar, když někdo tohle řekne, tak...“

„Měl bys teď sto dolarů?“ zavtipkovala jsem a rozbalila si svou porci.

„Možná i dvě stě.“ Táta si chvíli prohlížel obsah své placiky, než se zakousl. Trvalo to jen pár okamžiků, pak se mu v očích zablýsklo a uznale přikývl.

„Chutná?“ Také jsem si kousla. Musím přiznat, že to bylo opravdu dobré. Ne, bylo to vynikající. Milovala jsem skoro všechno, co se týkalo rychlého občerstvení, ale tohle mělo všechny předpoklady stát se mým nejoblíbenějším fast foodem. Mírně nakysle chutnající maso, salát a domácí tenký chléb... Velká dobrota.

Chvíli jsme jedli mlčky, ale neustále jsme se zvuky a gesty ujišťovali, že jsme oba z dnešního úlovku naprosto nadšení. V jednu chvíli jsem odložila poslední kus šavarmy a vzala si ubrousek, abych si utřela ruce. Přitom jsem si všimla, že na policiče vedle stolu leží model, který jsem ještě neznala.

„Tohle je ten nový projekt pro areál ve Winchesteru?“ zeptala jsem se. Bylo normální, že první stavební plány se několikrát přepracovávaly. Ale vzhledem k tomu, že přestavba a rekonstrukce měly brzy začít, nebylo k tomu tentokrát moc příležitostí.

„Ano, přesně tak.“ Táta vstal, přistoupil k modelu, zvedl jej a přenesl na konferenční stůl. Spěšně jsem uklidila zbytky po našem obědě a pak jsem k němu přistoupila a sklonila se nad miniaturní verzi staveniště. „Udělalí jsme tady v komplexu pár změn, vidíš? Místo plánovaných obchodů tam budou lékařské ordinace. A bude tam přístavba ve stylu stávajících budov, takže vytvoříme téměř samostatný vnitřní areál se zelení. To byl nápad tvého bratra.“

„Myslím, že děláš moc dobře, když ho vyslechneš,“ ocenila jsem se zběžným uznáním. „Patrně se od té doby, co mi v pěti letech slepil vlasy pěti barevnými plastelínami, posunul dál.“

Otec se usmál. „Všiml jsem si, že spolu vycházíte mnohem lépe než dřív. To je hezké. S mámou jsme se báli, že po tom, co se stalo, už k sobě nenajdete cestu.“

Ano, tu jsme opravdu našli. Vytvořil se mezi námi pevný sourozenecký vztah, protože jsme byli jediní, kdo věděl, co se za tou dohodou s Winchesterem skutečně skrývá. A taky jsem se Lincolnovi svěřila s tím, co bylo mezi mnou a Jessem. Tedy co kdysi *bývalo*.

Zdalo se, že nezáleží na tom, v jaký čas jsem co cítila, protože se mi zdálo, že mé pocity existují odjakživa. Někdy jsem propadala panice, když jsem si uvědomila, že už se k Jessiahovi nikdy nebudu smět přiblížit. Za tak krátkou dobu se pro mě stal tak důležitým, že jsem si nedokázala představit, že bych navždy zůstala bez něj. Ztraceně, tak moc mi chyběl. Dala bych cokoli za to, abych ho ještě jednou slyšela říct *krásko*, tím lehce nakřáplým svůdným hlasem, který používal, když mi říkal touhle přezdívkou. Jen jednou.

„Heleno?“ oslovil mě otec. „Zlato, jsi tu ještě?“

„Já... Jo.“ Rychle jsem zavrtěla hlavou, abych zaplašila ten pocit. „Jistě. Jen jsem o něčem přemýšlela.“

„Můžu ti s tím nějak pomoci? Máš problémy?“ Znepokojeně se na mě podíval a já byla na pošetilý okamžik v pokušení

řít mu o Jessovi. Ale samozřejmě to nešlo. Rodiče se nikdy nesměli dozvědět, co jsem udělala.

„Ne, všechno je v pořádku. Žádné problémy nemám.“ Nicméně tohle byla možná ta správná příležitost promluvit si o mém studiu.

Máma tu nebyla, aby to zatrhla, a s tátou jsme se po jeho nehodě zase trochu sblížili. Možná bude mít větší pochopení, než jsem si myslela.

Rozhodla jsem se to risknout. „Jak víš, měla jsem přes léto spoustu času přemýšlet o své budoucnosti. A... obávám se, že psychologie pro mě není to pravé.“

Pomalou přikývl. „Jo, to mě už taky napadlo.“

„Opravdu?“ zeptala jsem se překvapeně.

„Vždycky jsem měl dojem, že sis tenhle obor vybrala spíš z rozpaků než z opravdového zaujetí. Ale po Valeriině smrti bylo určitě těžké se rozhodnout a já jsem tě nechtěl tlačit k definitivnímu rozhodnutí.“

Pocítila jsem úlevu. „Takže bys mi dovolil, abych si to změnila?“

„Samozřejmě. Sám jsem si kdysi změnil studijní obor, to nevíš? Hned v prvním ročníku. Z architektury na ekonomii. Uvědomil jsem si totiž, že mi to vyhovuje víc.“ Usmál se. „Jestli tě víc zajímají věci, které děláme tady, jsem ten poslední, kdo by něco namítal. Pak se jen musíš rozhodnout, která oblast tě láká – plánování, controlling... nebo snad práce s veřejností?“

A sakra.

Nejspíš mě pochopil úplně špatně a teď se domníval, že chci pracovat pro Weston Group jako můj bratr. Jak jen se mám z téhle polízanice dostat? Nejlepší způsob bude upřímnost.

„Tak jsem to nemyslela. Nechci nastoupit do firmy, tati. Je mi to líto.“ Svá slova jsem stvrdila i odpovídajícím zkroušeným pohledem.